

Angstschreeuw

Angstschreeuw

Angelique

Disclaimer.

Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek berusten op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten

Schrijver: Angelique
Coverontwerp: Angelique
ISBN: 9789402181937
© Angelique

Hoofdstuk 1.

*“Lief Dagboek, laat mij niet in de steek.
Alles wat ik bespreek, is tussen ons twee.
Lief Dagboek, stel mij niet teleur.
Niemand, mag lezen wat er is gebeurd”.*

Het is vrijdagavond, Monica staat op het punt om te gaan douchen. Ze loopt voorbij de badkamerspiegel en ziet een reflectie van haar spiegelbeeld, even staat ze stil bij haarzelf. Haar lange blonde, bijna witte, haren haalt ze uit haar gezicht. Ze leunt op de wasbak en ziet in haar spiegelbeeld rood aangelopen aderen in haar ogen. Haar, net als een bloeiende roos, schuin afgesneden pony valt continu voor haar ogen.

Monica is een veertienjarig, nog erg naïef, meisje, bevatten en relativeren wat er zojuist gebeurd is kan ze niet, het is te verwarrend. Ze heeft een gezonde dosis humor, nu weet ze niet hoe te lachen.

Ze staat al een lange tijd onder de douche, ze voelt haar eigen net zo smerig als hiervoor. Het idee dat zij juist smeriger wordt geeft een reëler beeld van hoe de situatie is, naarmate ze er meer over nadenkt, hoe smeriger zij haar eigen voelt. Voor haar eigen gevoel test ze of ze misschien niet in een hele slechte droom beland is. De pijn van het zelf knijpen in haar arm is voelbaar, ze beseft dat het werkelijk waar gebeurd is. Na het douchen gaat ze meteen in bed

liggen. Van slapen komt het niet, een groot deel van de nacht ligt ze wakker.

Wat er voorafging:

Monica komt uit een groot gezin, ze heeft een thuiswonende broer en een oudere zus, zij is het huis al uit. Haar moeder is gescheiden van haar eerste man, en is al langer dan een jubileum getrouwd met Gerard. De oudere zus van Monica staat aan de kant van haar biologische vader en heeft geen contact met de rest. Gelukkig heeft ze Smeagol, haar kat. Ze heeft een grote passie, muziek. Naast haar passie heeft ze haar nabije toekomst helemaal uitgestippeld. Na het halen van haar schooldiploma's wilt ze veel verder studeren en eindigen als rechter. Als advocaat bestaat de kans dat je verdachten moet verdedigen, daar zit zij niet op te wachten. Ze wilt iets veranderen in het strafrecht, het is in haar ogen net allemaal te mild, te makkelijk en te veel rekening houdend met de verdachte. Nu weet ze nog niet hoe hard zij ooit het rechtssysteem nodig zal hebben. In haar straat woont Stella, een buurmeisje van een aantal deuren verder. Stella heeft een vriend, Steve. Monica en Steve houden beide van muziek maken.

Vanavond gaat ze, naar eigen inzicht, gezellig naar Stella en Steve toe. Daar aangekomen ziet ze dat Pieter, haar neef, er ook is.

Monica kent Pieter, nou ja, 'kent'... Natuurlijk kent ze hem niet. Ze heeft hem vorig jaar ontmoet tijdens een confrontatie met een ander, Glenn, uit de hiphop scene. Stella en Steve vonden Glenns' gedrag onrechtvaardig tegenover een puber, waardoor ze besloten hebben hem aan

de tand te voelen. Met Pieter en de zwager van Stella als back-up, mocht het uit de hand lopen. Naast haar 'Ik haal mijn peace weg en steek mijn middelvinger op' mentaliteit heeft ze de neiging om tegen iedereen aardig te zijn, het voelt voor haar niet heel gek om aardig te zijn tegen Pieter. Hij doet aardig tegen haar, tenminste dat is wat zij denkt. Een wildvreemde ziet dat hij meer uitstraalt.

Ze weet dat Pieter een dertiger, alcoholist, gewelddadig en drugsverslaafd is. Zolang hij aardig tegen haar doet ziet zij geen reden om hem te veroordelen voor wie hij is. Ze komt er nog wel achter, ze zal achter duizend en een redenen komen waarom ze hem wel had moeten negeren.

Daarna heeft ze hem niet meer gezien, tot vandaag.

Hij zit tegen de muur aan wegens ruimtegebrek. Monica staat schuin tegenover hem aan de andere kant van de muur, zegt hem vriendelijk gedag. Zo af en toe komt de zwager van Stella even kijken, hij staat vrijwel iedere keer in de buurt van Monica.

Pieter maakt een aantal niet grappige grapjes, hij hoopt een lach op het gezicht van Monica te toveren. Hij blijft het proberen. Monica is niet onder de indruk van hem, wel is hij erg gecharmeerd door haar.

"Brr, het is zo koud binnen", zegt hij tegen het groepje, "heb jij het niet koud Monica?". Buiten is het koud, de vochtige plekken op het raam beginnen langzaam ijsel te worden en de ademhalingen verdwijnen als condens in de kamer.

"Kan er geen verwarming aangezet worden?", vraagt Monica. Ze negeert Pieter heel de avond, waar hij continu opzoek gaat naar toenadering. Het negeren gaat haar erg goed af,

haar schooluren bestaan uit het voornamelijk negeren van de leerlingen, ze is hier een heldin in. Zowel op school en thuis wordt ze geterroriseerd.

Regelmatig vraagt Steve iets aan Pieter, snel kijkt hij de andere kant op, om zo niet verdacht over te komen. De vierde keer dat de zwager van Stella komt kijken, omdat hij het beneden zitten erg saai vindt, laat hij Monica een trucje zien hoe je iemand, zoals hij zelf zegt, kan vloeren. Hij vraagt of hij het mag voordoen, zij ziet hier geen kwaad in. Monica staat altijd wel open voor dit soort trucjes.

Met zijn duim zet hij wat druk in haar knieholte, het zogenaamde triggerpunt, je verliest de controle uit je been. Monica valt, regelrecht op de benen van Pieter, “doe eens normaal met haar”, zegt Pieter tegen de zwager van Stella. Meteen verontschuldigt zij haar eigen, loopt rood aan van schaamte. Het is al snel tien uur, tijd voor Monica om naar huis te gaan. Een van de gemaakte afspraken met haar ouders is: Klokslag om tien uur thuis zijn, anders zwaait er wat. Pieter gaat op hetzelfde moment ook naar huis. Geen verdachte situatie, Monica weet niet of Pieter echt altijd rond hetzelfde tijdstip als haar vertrekt. Voor haar gevoel heeft hij er geen andere intentie bij. Dat, waarvan ze denkt het een onverdachte situatie te zijn, is geen zuivere koffie.

“Ik laat haar wel even uit, blijf jij maar zitten”, zegt hij. Steve grapt tegen Monica, “Heb jij je hondenriem bij je?”. Waarop ze antwoordt het niet nodig te hebben, omdat ze niet graag aan het lijntje gehouden wordt. Ze lopen gezamenlijk de trap af, Pieter loopt achter Monica aan. Monica staat buiten, ze

zegt vriendelijk gedag tegen Pieter en wilt naar haar huis lopen.

“Hey”, hoort zij achter haar, ze kijkt om. Pieter roept haar en vraagt of zij even terug wilt komen. Niets vermoedend loopt zij terug en vraagt hem wat er is.

Pieter pakt haar hand, verteld haar, “Dit wou ik al sinds vorig jaar doen”, trekt Monica naar zich toe en zoent haar. Ze is verward, trekt haar handen los, zegt nog ‘doei’ en loopt gehaast weg. De terugreis duurt een eeuwigheid, het is echter een aantal meter. Ze loopt meteen door naar boven, boven komt ze haar moeder tegen op de gang, ze gaat op haar kamer zitten en staart uit het raam. Haar gedachten spelen spelletjes met haar, ze wordt misselijk van haar zelf. Net op tijd is ze met het rennen naar de badkamer, haar maag is onrustig en spuugt alles boven de badkamerkraan uit. De gemaakte keuze deze nacht zal haar toekomst bepalen.

Monica heeft niet geslapen, ze hoopt op een slechte droom. Tegen haar familie doet ze alsof er gister niets is gebeurd, ze weet een ondoordringbaar pokerface op te zetten. Haar gezichtsuitdrukking is zoals altijd. Haar ouders hebben helemaal niets door, zij stellen geen vragen, zij kennen de ouders van Stella en zoeken hier niets achter. Monica vraagt via de telefoon informatie aan Stella, want het voelt niet goed wat Pieter gedaan heeft. Zij kent Pieter beter en zou een beter beeld kunnen schetsen. De zenuwen beknellen Monica, ze wacht ongeduldig op een antwoordt. Na een half uur voelt zij haar telefoon trillen, haar telefoon maakt een luid ouderwets geluid. Het klinkt allemaal zo logisch, Pieter

heeft ruzie gehad met Stella en hebben elkaar een tijd niet meer gezien. Monica snapt het, ze is immers goed van vertrouwen. Om het verder niet uit de hand te laten lopen stuurt zij haar, "Het is beter om af te spreken zonder Pieter. Als hij er is kom ik niet".

Monica hoeft niet lang te wachten op een antwoord.

"Komt goed! Kom je vanavond nog?". Haar reactie geeft haar een goed gevoel, zo kan ze de actie van Pieter een beetje van haar afschuiven. Zoals iedere zaterdag gaan Bart en Monica 's ochtends naar opa en oma toe, van moederskant. Al is opa biologisch gezien geen echte opa. Haar echte opa is voor haar geboorte overleden. Ze praten bij over de afgelopen week, Monica verteld hoe het op school gegaan is, Bart verteld over zijn werkweek en hoe gezellig hij het daar heeft. Rond een uur 's middags vertrekken ze. Bart en Monica gaan naar het winkelcentrum toe, zoals bijna iedere zaterdagmiddag. Vele winkels kijken ze rond, in sommige winkels kopen ze wat spulletjes, veelal is het kijken en niet kopen. Monica en Bart hebben het samen leuk op het winkelcentrum, op het laatst gekregen bonnetje ziet ze dat het bijna vijf uur is, de winkels gaan zo sluiten. Het perfecte tijdstip om zelf ook terug naar huis te gaan en thuis wat opwarmen.

"Oma heeft weer negatief over jou gepraat", verteld Bart onderweg naar huis, "je zat op de wc".

Thuis spreekt ze iedereen erop aan, ze is het een beetje zat aan het worden.

"Ik vind het niet leuk meer hoe oma over mij praat, ze doet het steeds als ik weg ben", begint ze.

“Laat het negatieve langs je heen lopen, je weet inmiddels wel hoe ze is. Ik moest ook aan haar wennen”, zegt haar stiefvader Gerard. Situaties zoals dit maken Monica onhandig. Door de irritatie ontstaat er een storing in haar grove motoriek. Per ongeluk laat zij haar beker melk op de grond vallen.

“Ik deed het niet expres, echt niet”, verontschuldigt ze. Gerard vindt het een vorm van uitdagen, het is haar intentie niet. Meteen pakt ze een emmertje met een sopje en ze maakt het tapijt schoon.

“Het is al schoon, blijf rustig”, zegt ze en gaat rustig op de bank zitten. Zolang Gerard op zijn stoel zit, klaagt hij niet. Wanneer hij opstaat, stapt hij met zijn nieuw aangetrokken sokken in de natte plek op het tapijt.

“Verdomme, Monica, kijk wat je gedaan hebt”, ongerust kijkt ze naar haar stiefvader. Haar ogen volgen zijn stappen richting haar toe, met de hand waar hij zijn trouwring draagt maakt hij een vuist, de eindbestemming is recht bovenop haar hoofd. De vuist van Gerard neemt een windbriesje met zich mee. Haar ogen worden wazig, draaierig is ze. Dit is niet de eerste keer, haar hersenen en de druk op haar hoofd wennen hier niet aan.

Monica heeft om halfzes afgesproken met Stella en Steve. Heel de dag heeft ze niet aan Pieter gedacht, tenminste, niet bewust. Erop vertrouwend dat ze het gezellig gaan hebben. Wel gaat ze er met een naar en niet te plaatsen onderbuikgevoel heen. Aangekomen bij Stella is Pieter er niet, het voelt als een opluchting. De hele avond verloopt met een gerust hart, Monica, Stella en Steve hebben wat muziek

gemaakt en vooral geluisterd. Op een zeker moment op de avond hoort Monica, “Waarom wil je niet dat Pieter hier is als jij er bent”, Stella is benieuwd naar wat erachter schuilt. “Gisteren toen hij met mij meeliep naar beneden, riep hij mij terug bij de deur waar hij mij zoende”, verteld Monica.

Stella grinnikt een beetje, “Vat het niet al te persoonlijk op, er is niets mis met een zoen, wij worden nog eens familie van elkaar”, door haar antwoord twijfelt Monica, ze blijft op haar strepen staan door te zeggen dat zij niet wilt dat hij erbij is. Stella zal Pieter wel uitnodigen als zij er niet is, om niet met elkaar geconfronteerd te worden. Hoogste tijd om naar huis te gaan, wanneer ze thuis aankomt en op de Computer gaat, verschijnt er een vriendenverzoek op msn, aan het email adres te zien lijkt het van Pieter te zijn. Monica heeft de gelegenheid om het verzoek af te wijzen, zo naïef als ze is, het enigste antwoord waar zij naar opzoek is, is waarom hij haar zoende. Ze accepteert zijn verzoek en niet kort daarna vindt het chat gesprek plaats.

“Hoe kom je aan mijn email adres?”, typt Monica. Ze neemt een slok drinken, Pieter typt een reactie. Ze schrikt van zijn antwoordt, “ik heb je email adres van Stella gekregen, ik vind je echt leuk”, even vergeet ze om door te vragen over het doorgegeven e-mailadres. Ze gaat verder over haar – nog maar jonge – leeftijd. In vergelijking met Pieter is zij een kuikentje.

“Ik heb je al verteld dat ik veertien jaar ben, toch?”.

“Wat zegt leeftijd nou over hoe iemand is? Leeftijd is simpel gezegd een getal”, antwoordt hij glibberig.

“Liefde moet van twee kanten komen en van mijn kant zal het niet komen”, typt Monica, ze zucht van vermoedheid. Zonder iets te zeggen sluit ze de computer af en gaat heerlijk onder de douche om vervolgens in bed te liggen.

In de volgende dagen hoort ze niets meer van Pieter, ze krijgt wel steeds meer informatie over hem. Hij heeft meermalen de binnenkant van een gevangenis gezien voor onder andere roof inbraak, mishandeling en poging tot moord. Hij is thuiswonend. Genoeg reden om bij hem uit de buurt te blijven en enig contact met hem te vermijden. Het beangstigt haar, een volwassenman met een zwak voor een puber, met een negatief verleden. Ze bedenkt vele doemscenario's, waar ze van het ergste uitgaat, want waar zou hij toe in staat zijn? Moord? Het maakt hem niet uit om zijn handen vuil te maken. Heel even komt er in haar gedachten op om het contact te verbreken met Stella, zij is familie van Pieter. Ze kan door Stella en Steve wel doorgaan met haar passie, haar muzikale afleiding wilt ze niet kwijtraken. Ze moet kiezen tussen haar passie of haar negatieve terugblik op het verleden. Voor de tweede keer kiest zij voor haar passie, te naïef en te jong om gevolgen te onder zien. In de aankomende dagen op school gaat het goed, ze wordt extreem gepest, wat het ook kost zij wilt haar diploma volgend jaar halen. Ze wilt een nieuwe start maken, verder gaan, als ze dit behaald heeft. Voor Monica zijn de leerlingen onzichtbaar, zo kan zij zich het beste focussen. In twee vakken blinkt ze uit, koken en techniek, altijd minimaal een acht of negen voor haar toetsen, een model leerling.

Voor de rest probeert zij bij te benen. Al sinds ze besef heeft, vindt het gepest plaats. Op de basisschool begon het.

Van haar moeder heeft ze als heel klein meisje een poëziealbum gekregen. Haar basisschooljuffrouw uit groep drie heeft hier ingeschreven.

‘Lieve Monica, ik ken een heel lief meisje, wil je haar eens zien? Kijk in de spiegel, dan zie je haar misschien. Juffrouw Christine, 4 november 1999’. Haar spiegelbeeld is haar, zij is het spiegelbeeld. Nu, zoveel jaren later, geldt het nog steeds. Zoveel pestjaren al achter de rug, haar ruggengraad laat zich niet misleiden.

Ze kijkt uit om te chillen met Stella en Steve, net als vrijwel iedere week spreken ze af. Het groepje gaat naar buiten, naar een parkje een stuk verderop, op loopafstand. Waar ze door het krakende sneeuw lopen, ze wilt niet weten welke herinneringen onder het sneeuw vergaan zijn. Ze kent het hier al, gewoonlijk zitten hier vaak hangjongeren. Er staat een hangbank, voetbalveldje bezaaid met gras er ligt een meertje en er is veel dichtgegroeid groen. Steve heeft in zijn tas wat blikjes Bacardi Cola zitten, hij geeft vanzelfsprekend een blikje aan Stella en pakt er zelf ook een. Hij vraagt aan Monica of zij ook wilt.

“Jawel, maar ik heb dit nog nooit op”, antwoordt zij.

“Het is verassend lekker”, zegt hij en geeft een blikje aan haar. Monica maakt het blikje open, ruikt eraan en neemt een klein slokje, “Mmm”, zegt ze, “dit is best wel te zuipen”.

Met zijn drieën drinken en roken ze wat, het is erg gezellig. Door Steve en Stella wordt zij niet veroordeeld voor wie zij is, wat op school en thuis wel gebeurd. Er wordt hard

gelachen, gepraat en de mensen aan de overkant hebben irritatie over de geluidsoverlast. Monica ziet dat Steve zijn aandacht heeft voor iemand achter Monica.

“Yo”, zegt hij en maakt met zijn hand het kom maar hier gebaar.

“Sorry Monica, wij wisten niet of jij vanavond mee zou gaan, dus hebben wij als back-up Pieter uitgenodigd”.

Monica raakt lichtelijk in paniek, ze stottert, “Je had hem kunnen afbellen?”. Stella ziet niet de angst van haar in en hecht er niet veel waarde aan.

“Ach, het zal wel gezellig worden”, zegt Steve.

Zelf heeft ze al besloten dat het nu niet meer gezellig kan worden, onverwachts besluit zij om te vertrekken. Helemaal alleen, donker het dichtgegroeide bos in.

“Laat haar maar”, hoort ze Steve tegen Stella zeggen als zij achter Monica aan wilt gaan. Pieter heeft haar zien weglopen, hij loopt achter haar aan...

Hoofdstuk 2.

“Monica... Monica... Wacht nu even”, roept Pieter hard. Monica blijft stevig doorlopen. Ze moet het negeren, ze mag geen angst laten zien. Ze moet uitkijken en opletten dat ze niet uitglijdt op de weg. Pieter haalt haar in, hij houdt haar staande en begint tegen haar te praten, “Luister eens, sorry van die zoen, het ging sneller dan ik wou, ik had het niet moeten doen”, valt er met verbazing uit zijn mond. Ze accepteert zijn excuus en loopt met hem terug naar de hangplek, daar ziet zij dat Steve en Stella al vertrokken zijn. Ze heeft hen niet voorbij zien lopen.

“Ik bel ze wel”, stelt Pieter voor. Er volgt een kort gesprek, Monica weet niet wat er gezegd wordt.

“Ze dachten dat je naar huis ging, ze komen teruggelopen”, zegt Pieter. Ze vindt het niet meteen een ramp om te wachten op ze, zover kunnen ze niet zijn. Monica en Pieter zitten tegenover elkaar, Monica kijkt uit over het voetbalveldje en Pieter kijkt naar Monica,

“Kijk niet zo”, zegt ze.

“Mijn ma leerde mij om naar mooie dingen te kijken”, zegt hij, “daarom kijk ik naar jou”.

Pieter staat op van zijn plek, hij gaat naast Monica zitten. Monica schuift op. Pieter gaat weer naast haar zitten, Monica schuift weer op. Pieter staat weer op en gaat nogmaals naast haar zitten, hij pakt haar arm, hij richt zijn gezicht naar het hare toe.

Zijn mond gaat naar het oor van Monica, hij fluistert intimiderend, “Ik heb gelogen, het spijt mij niet. Ik weet waar

en wanneer jouw broer werkt en alleen jij kan ervoor zorgen dat hem niets overkomt. Begrijp je wat ik zeg”, vraagt hij ter controle. Ze heeft geen idee waar dit vandaan komt, “Nee, ik heb geen idee”, antwoordt ze.

“Het is erg simpel”, zegt hij, hij ritst de rits van haar jas omlaag.

“Kijk, als ik jou wil aanraken, dan doe ik dat”, zijn hand verdwijnt onder het shirtje van Monica,

“Als ik jou wil zoenen, dan doe ik dat. En als ik beide wil, zoals nu, dan doe ik dat”. Ze voelt nu hetzelfde als wanneer ze een brainfreeze zou hebben, haar gedachtegang is bevroren. Ze zegt niets.

“Zolang jij niets zegt, is het goed en kan je broer zonder problemen naar zijn werk. We zien later wel wat er meer bij kan komen”. Het lijkt op wanneer iemand gebruik maakt van emotionele chantage, maar dan precies hetzelfde.

Nu weet ze nog minder dan niets te zeggen. Monica schrikt hier enorm van ze staat gehaast op en rent weg, struikelt een keer onderweg, zonder achterom te kijken rent ze door. Pas wanneer zij het einde van het bos in zicht ziet, durft ze te kijken. Niemand loopt achter haar, Pieter is nergens te bekennen. Ze loopt zo veel mogelijk aan de kant waar er huizen staan, dat geeft haar een vertrouwt gevoel, mocht hij achter haar aankomen kan zij snel bij iemand aanbellen.

Wanneer ze haar sleutels in het sleutelgat heeft ziet ze Stella buiten staan, ze loopt naar haar toe, vraagt waar ze waren.

“Wij zijn naar huis gegaan, jij toch ook, had dan even gebeld”. Monica is verward en zonder iets te zeggen loopt ze naar huis. Ze komt erachter dat Pieter helemaal niet gebeld heeft

naar Stella, het was een schijntelefoontje, het was een manier om haar daar te laten wachten.

Haar ouders hebben haar geleerd dat het zwak is om verdriet en angsten te hebben, iets laten blijken doet ze daarom niet. Ze verteld hen dat ze het wel naar haar zin heeft gehad, zonder het gesprek enig inhoud te geven loopt ze naar boven en legt ze haar kleding klaar om de volgende dag naar school te gaan, ieder uur van de nacht ziet ze voorbijkomen, haar slaap kan ze niet vatten. Ze moet naar het toilet toe en daarna gaat ze beneden achter de pc, haar ouders hebben er een wachtwoord op, het wachtwoord heeft zij lang geleden onderschept. Ze gaat opzoek naar informatie over de situatie waar ze in zit. Ze kan het beste naar de politie gaan, leest ze, het ziet er eenvoudig uit, wie zal haar serieus nemen? Haar grootste angst is dat Pieter erachter komt dat ze naar de politie geweest is. Het moet vanzelf stoppen.

Als ze weer op de klok kijkt is het al bijna halfzes, gehaast zet ze de computer uit en sluipt naar boven. Haar stiefvader staat rond deze tijd op en niemand mag erachter komen dat Monica op de pc kan inloggen. Net op tijd is ze boven, nog geen tien minuten later hoort ze Gerard naar beneden lopen. Op bed gaat ze wat tv kijken totdat het tijd is om op te staan, ze ziet er tegenop om naar school te gaan. De eerste twee uur heeft ze een saai vak, groenvoorziening. Ze twijfelt of ze niet moet spijbelen, ze haarzelf verslapen heeft of ziek is, ze heeft geen zin in haar eerste twee lessen. Met een deel tegenzin gaat ze op weg naar school, het is op loopafstand. Ongeïnteresseerd zit ze in de les, ze heeft geen idee wat de

leraar allemaal verteld. Onder de tafel door speelt ze met haar telefoon, in de hoop dat haar leraar het niet ziet anders mag ze haar telefoon bij de directie inleveren. Na een kwartier gespeeld te hebben met haar telefoon hoort de klas een pieptoon, het is de telefoon van Monica. Ze krijgt een sms van een onbekend nummer, ze ziet het nummer wel, ze herkent het niet. Nog voordat ze het gehele sms'je kon lezen, heeft de leraar haar gesnapt.

“Vanavond, halfzeven. Ik wa.....”, leest ze. De leraar pakt haar telefoon af, legt het op zijn bureau. Naar mate de les vordert, probeert zij een aantal keer haar telefoon te vergeefs te pakken. De leraar is erg oplettend. Hij loopt weg met haar telefoon, Monica snapt het niet.

“Waar ga je heen met mijn telefoon”, vraagt ze. Met een stevige pas loopt hij door, “Ik breng je telefoon naar de onder directrice, na schooltijd kan je je telefoon daar ophalen”. Hij praat heel de les niet meer met haar. Monica lijkt een beetje te flippen, ze moet en zou haar telefoon terug in handen willen hebben. Stiekem loopt ze de school binnen, zonder dat de leraar het ziet, komt onderweg toevallig de onder directrice tegen en vraagt haar netjes of ze haar telefoon terug mag hebben. Dit wordt geweigerd “De regels zijn: geen telefoon in de klas”.

“Maar... maar”, Ze moet een smoes verzinnen om haar telefoon terug te krijgen, “mijn moeder is vandaag naar het ziekenhuis, ze zou laten weten als er iets ergs aan de hand is”, verzint ze. De onder directrice lacht wat, “Dan belt ze de school wel op”, Monica vindt dit erg zorgelijk dat een volwassen vrouw zo reageert.

“Als er iets gebeurd, is het jouw schuld”, zegt ze.

Heel deze, al langdurende, maandag gaat slopend voorbij. Ze kan alleen naar de klok kijken en afvragen wat er precies in het sms’je stond. Les na les overleeft ze het en uiteindelijk is haar schooldag afgelopen. Meteen loopt ze naar het kantoor van de onder directrice, natuurlijk heeft ze niet meteen tijd voor haar en wordt het wachten langer op de proef gesteld. Ze wacht 22 minuten, ze krijgt een preek over dat zij zich aan de regels moet houden wat betreft haar telefoon en dat ze haar telefoon de volgende keer een hele week kwijt is. Zonder gedag te zeggen loopt ze het kantoor uit en daarna meteen uit school. Eindelijk! Nu komt ze erachter van wie het mystery sms’je was. Terug naar huis lopend steekt ze een sigaret op, gaat opzoek naar haar berichten waar ze het nieuwe sms’je ziet staan.

“Vanavond, halfzeven... Ik wacht op je bij het park, tegenover de coffeeshop, aan de voorkant. Beter kom je wel opdagen”.

Er staat geen afzender bij, Monica weet erg goed van wie het sms’je is. Ze wilt het sms’je beantwoorden, tijdens het verzenden van een reactie blijkt dat ze geen beltegoed heeft, haar laatste beltegoed heeft ze onlangs aan Stella opgemaakt. Ze twijfelt om vanavond naar de afgesproken plaats te gaan. De nadelen weegt ze tegen elkaar op en ze komt erachter dat het – voor haar gevoel – erger is als Pieter haar broer iets aan doet dan het niet wetende wat Pieter met haar van plan is. Hoe onlogisch dit voor haar klinkt, hoe logischer het voor haar wordt. Ze gaat. Ondertussen blijft Pieter steeds berichtjes sturen, “Je komt wel he, halfzeven, niet later”. Net als vandaag op school gaat het langzaam

voorbij, ze heeft genoeg tijd om een smoes voor haar ouders te bedenken. Haar ouders zouden haar kunnen controleren, tenzij ze weten naar wie zij toe gaat dan vertrouwen ze het wel. Het is lastig om een alibi te bedenken over waar ze is, het nadeel is dat ze niemand kan bereiken om te vragen of ze – mochten haar ouders haar controleren – te vertellen dat Monica daar is. Haar oog valt op een gezamenlijke vriend van Bart, Tom, waar Bart samen bromfietsexamen mee heeft gedaan.

Dan lijkt de tijd enorm snel te gaan, tijd speelt een spelletje met het menselijk brein. Wanneer je wilt dat het snel gaat, gaat het langzaam en andersom geldt hetzelfde. Het is zes uur en langzaam aan vertrekt ze. “Ik ga er vandoor, je ziet mij wel verschijnen”, zegt Monica nerveus tegen haar ouders en haalt haar fiets uit de schuur. “Wij zien je wel verschijnen”, zegt Betty en Monica gaat de poort door, op weg naar niet wetend wat. Voor de afleiding zet zij wat muziek op en fietst naar het voor haar bekende park. Het is niet langer dan een kwartier fietsen. Onderweg staat ieder stoplicht op rood en duurt het lang voordat de stoplichten op groen springen. Iedere minuut is dichterbij de plek waar ze Pieter zal aantreffen en iedere minuut gaat haar hart sneller kloppen. Ze komt aan op de plek waar ze zou moeten wachten, ze staat in haar eentje er is niemand. Het is donker, wat schemerig. Ze ziet zoveel, tegelijk ziet ze helemaal niets. Vele mensen ziet zij dichterbij komen en voorbijlopen, nerveus staat ze daar te wachten. Wanneer ze weg wilt gaan, loopt er een persoon steeds dichterbij haar af. Dat zal hem wel zijn, denkt ze, ze wacht even waardoor ze kan zien wie het is. Het

is hem niet, achter de persoon waarvan ze dacht dat het Pieter is loopt hij wel. Hij draagt zijn petje, voor de buitenwereld afgezonderd, niemand ziet wie het is. "Laat je fiets hier staan, anders zullen eventueel bekende vraagtekens krijgen". Haar fiets zet ze voor het park op slot, gevoelsmatig neemt ze daar alle tijd voor. "Het is een klein stukje lopen, niet ver. Wij zijn er zo. Ben jij je tong verloren?". Monica laat hem blijken dat ze haar tong niet verloren is, ze heeft geen zin in een gesprek. "Mooi, je tong zullen wij wel nodig hebben denk ik, oja, ik wil je eraan herinneren dat ik bij mijn moeder thuis woon, heb haar verteld dat ik jou heb uitgenodigd en dat je zeventien jaar bent", informeert hij haar. "Uitgenodigd? Uitgenodigd! Je hebt mij naar deze plek gedreigd", zegt ze en kijkt naar voren. Pieter zegt niets meer en begint nu stevig door te lopen naar zijn huis. Pieter heeft een hok met verschillende knaagdieren. Het uiterlijk van zijn moeder is voor Monica overtuigend, zijn moeder is geen lieverdje. Niemand heeft argwaan, Monica dacht altijd dat mensen wel kunnen schatten hoe oud iemand is qua uiterlijk. Een jongvolwassene van zeventien ziet er anders uit dan een tiener van veertien, al lijkt het verschil met jaren klein, geestelijk is het denkniveau hoger. Pieter verteld zijn moeder dat ze boven film gaan kijken. Monica moet als eerst de trap op, Pieter loopt gehaast achter haar aan, de trap is bezaaid met huishoudelijk troep, hij wilt haar snel boven hebben. Ze gaan het kamertje meteen links van de trap in, daar staat vrij weinig. Een bed, een kastje en een tv, de muren zijn vrijwel kaal, er plakken alleen wat vlekken op de

muur. Ze gaat op het hoekje van het bed zitten, meer keus heeft ze niet. “Wij gaan een film kijken, van God los. Je kan mij een beetje vergelijken met de hoofdpersonage Maikel”, verteld hij. Monica heeft nog nooit van deze film gehoord, ze weet niet wat het voor een film is. Wanneer ze begint met kijken beseft ze dat het drugs en moord gerelateerd is, en ziet ze de opmerking van Pieter meer als een dreigement dan als een normale opmerking. Na precies 21:07 minuten te hebben gekeken naar de film, verruild Pieter zijn liggende houding, naar het rechtop zitten. “He, kom jij eens liggen”, hij trekt haar meer het bed op. Monica zit wel prima waar ze zit, dit maakt ze kenbaar aan Pieter en gaat op hetzelfde bedrandje zitten. Tegenspreken is niet de beste vriend van Pieter, ze weet het, hij heeft daar niet het meeste geduld voor. Hij pakt Monica beet, trekt haar opnieuw zijn bed op, met meer geweld. Zijn gewicht ligt op haar arm, met geen mogelijkheid krijgt ze haar arm los. Ze kan niet meer opstaan. “Kom op, Monica, stel jezelf wat meer open. Doe relaxt”. Echt relaxt is de situatie niet, haar overleving mechanisme blijft proberen om hier onderuit te komen. “Stop, niet doen. Ik wil dit niet, blijf met je poten van mij af”, zegt ze met een opgeheven stem. Met zijn middel en wijsvinger maakt hij vanaf haar buik loopbewegingen onder haar shirt naar haar borsten toe. Voor haar is het erg ongemakkelijk, Pieter beleeft er plezier aan. Ze krijgt het er koud van. Pieter wilt haar zoenen, door het voorover buigen komt er meer gewicht terecht op haar arm. Hij blijkt niet erg lekker te liggen, hij veranderd iets aan zijn positie. Nu steunt er iets minder van zijn gewicht op haar, wanneer Pieter is

afgeleid is haar arm bevrijden gemakkelijk. Uit reflex geeft zij Pieter een duw, hij schrikt ervan. Zelf schrikt zij er ook van. Snel kruipt Monica naar het hoofdeinde en gaat met haar hoofd gebukt tussen haar knieën zitten, in een coconnetje. “Had je niet moeten doen, Monica. Dat was stom van je”, zegt hij intimiderend. Hij pakt haar beide benen vast, trekt haar naar onderen, laat haar weer op bed liggen. Voor het lijf van Monica is dit onnatuurlijk. Zijn lichaam gaat nu op Monica zitten, de omgedraaide cowgirl. Hier weggomen is geen optie meer, Pieter gaat verder met waar hij mee bezig was. Met een hand houdt hij haar pols vast, kijkt gemeen naar haar, “Kijk naar mij. Bij de volgende domme actie breek ik hem, hoor je mij”. Monica knikt. “Zometeen laat ik je voorzichtig los, je doet niets. Goed?”, zegt hij, opnieuw knikt ze. Zijn hand afdruk staat op haar pols. Alsof er niets is gebeurd gaat Pieter verder met waar hij mee bezig was. Hij begint haar opnieuw te zoenen, hij houdt Monica bij haar kin vast, ze kan geen kant op met haar gezicht. Ze is zo geschrokken van het respectloze gedrag naar haar toe dat zij verstijfd blijft liggen. De wereld om haar heen ontgaat haar, het lijkt even te duren alvorens Pieter er genoeg van heeft, op het moment dat hij gevoed lijkt gaat hij normaal op bed zitten, en vraagt aan Monica of zij iets wilt drinken. Monica durft het niet aan, ze is zo bang dat Pieter iets in haar glas zou doen en ze daarna niet meer kan herinneren wat er gebeurd is. Het enige wat Monica wilt is naar huis, wanneer zij dit kenbaar maakt aan Pieter laat hij haar gaan, voordat ze weggaat maakt hij een afspraak met haar, “Morgen zelfde tijd en zorg dat je makkelijker bent”. Monica mompelt wat

tegen Pieter, zoals ze altijd doet als iemand alleen onzin praat. “Ik doe alsof ik dat niet gezien heb”, zegt hij en hij maakt een handgebaar naar de trap toe. Ze loopt daarheen, Pieter loopt achter haar aan. Zonder zijn moeder gedag te zeggen loopt ze de deur uit, voordat hij haar laat gaan geeft hij haar een tik tegen haar kont. Ze loopt naar het park toe waar haar fiets staat, haalt haar fiets van het slot. Ze zet weer haar muziek aan. Als ze eenmaal fietst heeft ze geen zin om meteen naar huis te gaan en ze rijdt wat rond in de buurt. Onderweg krijgt ze de half afgekeken film niet uit haar hoofd en ze is bang voor met wie Pieter zich vergelijkt, hoe hij over haar grenzen gaat ondanks dat ze haar eigen grenzen nooit overschreden heeft. Monica heeft ruim anderhalf uur rondgefietst en gaat daarna vrolijk naar huis en doet alsof er niets aan de hand is.

Hoofdstuk 3.

Ze verteld haar ouders weinig, in haar gedachten heeft ze allerlei standaard antwoorden bedacht. Haar jas houdt ze aan totdat ze naar boven gaat, anders zien haar ouders de handafdrukken op haar pols. Ze hoopt dat het de volgende dag verdwenen is anders zal ze dit moeten bedekken. Ze drinkt beneden een glas cola en rookt een sigaret, “Ik ga douchen en slapen ben moe”, zegt ze, ze loopt naar de gang, trekt haar jas uit en loopt naar boven. Ze doucht lang, langer dan normaal. Het is gek, zodra ze in bed ligt is ze meteen vertrokken. De nacht gaat vlotter voorbij dan ze eerder voor

ogen had. Ze slaapt lang en diep, als ze wakker wordt is het een doodnormale dag om naar school te gaan, aan haar polsen is niets meer te zien. Vandaag heeft ze een lange dag. De eerste paar uur gaan redelijk vlot voorbij, ze is bijna vergeten waar ze vanavond heen moet. Halverwege de dag, tijdens de pauze, wordt ze herinnerd aan Pieter, 'heb je het onthouden? Vanavond' stuurt hij, Monica heeft nog steeds geen beltegoed en ze kan niets terugsturen. In de komende uren blijft hij haar lastig vallen, iedere keer stuurt hij een vraagteken. Hij wacht op antwoorden, zij kan er niets tegen doen. Ze negeert alle sms'jes. Op een gegeven moment zet zij haar telefoon uit, ze gunt haarzelf wat rust. Gedurende de laatste uren let ze niet op de stof wat verteld wordt, ze is meer bezig hoe ze een serieus en normaal gesprek kan voeren met hem. Op een A4'tje schrijft ze een aantal punten op: ze moet hem nogmaals duidelijk maken wat haar leeftijd precies is en dat het onnatuurlijk is. Ook is het belangrijk dat zij hem moet proberen te laten inzien dat Pieter in een totaal ander leven zit dan in het leven van Monica. Ze twijfelt of ze moet zeggen dat het strafbaar is wat hij aan het doen is. Ze moet hem vragen haar te vergeten.

"Zeg dat het juiste pad de mijne is", zegt ze in haarzelf, ze praat haar eigen positieve gedachten aan, alleen – diep vanbinnen – weet ze dat ze haar eigen hiermee aan het bedriegen is.

Thuis gaat het zoals altijd, haar ouders zijn erg ongeïnteresseerd in hoe haar schooldag geweest is en vinden het niet belangrijk om aan te horen op welke manier zij gepest wordt. Laat staan dat ze geboeid zijn in welke

situatie zij nu zit. Ze wijten alles aan haar puberteit zonder daadwerkelijk door te vragen of ze wel lekker in haar vel zit. Thuis, na het avond eten, bereid Monica haarzelf mentaal voor op straks. Wat zal ze aantreffen? Hoe gaat het gesprek verlopen? Er is een kans dat het hierna stopt, net zoals de kans dat er helemaal niets veranderd.

Met muziek in haar oren rijdt ze naar het park, Pieter staat er al. Als ze daar aankomt vraagt ze of ze misschien eerst kunnen praten. Het maakt Pieter niet uit en hij stemt in. Ze gaan voor het park zitten en Monica begint, "Waarom wil je eigenlijk dat je moeder denkt dat ik zeventien ben?". "Wat denk je nu zelf? Vanwege je leeftijd natuurlijk", antwoordt Pieter. Monica ziet een optie om het probleem helder te krijgen en maakt daar gebruik van, "Dus zelf heb je door dat het strafbaar is wat je doet?".

"Ik heb niets strafbaars gedaan hoor". Monica begint te koken van woede. Voordat Monica verder wilt gaan met praten zegt Pieter, "Kom mee, we hebben te veel gepraat". Hij pakt haar arm en neemt haar mee. Bij het oversteken zien zij een donkerblauwe auto aan komen rijden, het kan net zo goed een donkergrijze of donkerbruine geweest zijn, wanneer de auto haar en Pieter passeert begint het zachter te rijden. Het raam gaat open, een vrouw vertrouwt het niet. "Gaat alles wel goed?", vraagt ze. "Ja, gaat prima. Mijn zusje is kwaad het huis uit gelopen en ik breng haar nu terug", zegt Pieter. De vrouw kijkt naar Monica, Pieter kijkt naar Monica. Ze kan nietsdoen, ze probeert via het oogcontact duidelijk te maken dat het niet klopt. Omdat het schemerig is, is het lastiger om goed oogcontact te maken met een ander.